

Kasikandriera: pád a uvědomění

Mýty a legendy lidstva často zmiňují padlé anděly - démony a další temné síly. Existují celá pojednání popisující hierarchii démonických sil - grimoáry. Nejznámější z nich je takzvaná Goetia ze sbírky magických knih starověku - Lemegetonu.

Lemegeton (Lemegeton Clavicula Salomonis) je sbírka magických knih známá v různých verzích již od 17. století. Obsahuje podrobné seznamy jmen dobrých a zlých entit s jejich symboly (sigilami), podrobný popis magických pomůcek a metod práce s jejich pomocí.

To znamená, že jsou to v podstatě knihy o černé magii. Většina z nich je připisována králi Šalamounovi, ačkoli první rukopisy černé magie obsahující výklad Šalamounových Klíčů pocházejí z konce 13. až počátku 14. století. Manuskripty, z nichž jsou sestavena moderní vydání Klíčů, se nacházejí převážně ve sbírkách Britské knihovny a pocházejí z období od poloviny až konce 17. století do počátku 18. století. Existují i další magické knihy a manuskripty podobného ražení - Paracelsovo „Druhé pojednání o božské medicíně“, „Pseudomonarchia Daemonum“ Johanna Weyera, Trithemiova „Steganographia“, Honoriova kniha, Pravý grimoár, řada židovských verzí Klíčů - „Sefer Maphteah Shelomoh“ atd.

Podle legendy objevil starověké manuskripty v Jeruzalémě židovský rabín a přeložil je z chaldejštiny a aramejštiny do řečtiny, a z ní pak do latiny. Zřejmě ve stejné době bylo „autorství“ připsáno samotnému králi Šalamounovi. Goetia v překladu z řečtiny znamená „čarodějnictví“ nebo „kouzelnictví“. Goetia je považována za první knihu Lemegetonu.

To jsou základní informace o temných silách, které se k nám dostaly z židovských zdrojů, ačkoli mnoho temných „božstev“ bylo lidstvu známo i v jiných zemích a náboženstvích, například staroegyptský Seth.

Později, s rozvojem křesťanského světa, a zejména během inkvizice mezi démony zapsali mnoho starověkých světlých bohů z různých pohanských kultů různých národů, i když mnozí z nich nebyli démoni vůbec, ale naopak, byli to příšedší na Zemi učitelé v nejstarších epochách lidstva. Ale jak se křesťanská církev potýkala s prastarými věroukami, všichni byli nazváni démony.

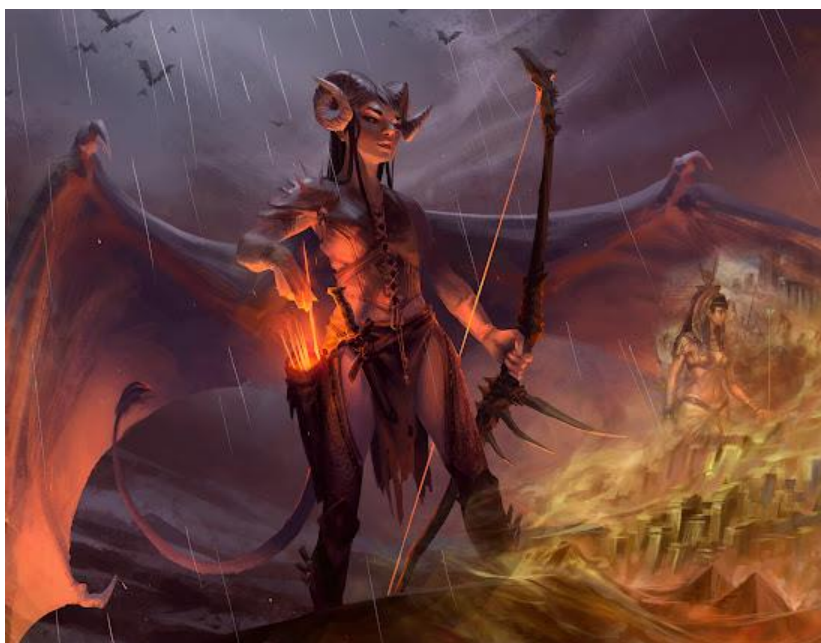
...Hlavní legenda o padlém andělu Luciferovi se k nám dostala z židovských pramenů. Ačkoli samotné jméno Lucifer se objevilo v římské epoše a má latinské kořeny. Ve starověkých manuskriptech se tato bytost nazývala Satanael.

Také v mnoha mýtech a legendách mezi mnoha démony jsou zmíněny ženy Lucifera, mezi nimiž je zvláště známá Lilith, jež se také stala první ženou Adama.

Kasikandriera je také považována za jednu z Luciferových žen. Je to poněkud zvláštní postava démonologie. Poměrně dost zdrojů ji označuje právě za ženu krále pekel - Lucifera. Královna pekel je považována za dceru bohů, ale není známo jakých. Narodila se údajně v astrálním světě, ale z neznámých důvodů se rozhodla svůj svět opustit. Démonologové se po kouskách snažili najít nějaké informace o Kasikandriere, ale podařilo se jim najít jen několik útržků z různých starověkých textů.

Kasikandriera má překvapivě poměrně jemnou a dobromyslnou povahu. Je to poněkud zvláštní, aby královna pekel měla takové vlastnosti, ale je třeba vzít v úvahu i to, že se narodila v jiném světě. A přesto je považována za démonku moci.

Jaké je tedy tajemství Kasikandriery a jak její příběh skončil? Jak se ocitla po Luciferově boku majíc, tak řečeno, ne zcela démonické rysy? A našla odplatu za své činy?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže tomu lze věřit, nebo nikoli. Necht' se každý rozhodne sám, zejména otázka víry v entity nadpřirozené pro fyzický tělesný svět je pro každého také individuální. Snad však příběh Kasikandriery pomůže pochopit, jak může dojít k pádu entity s vysokým duchovním vědomím do stavu antisvěta či pekel...

...Hvězdy se třpytí na černém sametu oblohy. Kdesi v dálce stříbrně září vrcholky hor. Měsíc v úplňku pomalu stoupá v pokoji a tichu zpoza obzoru...

...A nyní jeho světlo proniká do temnoty rokle, vytahuje z ní kamennou siluetu dávného božstva. Zchátralý chrám se tyčil na strmém svahu těsně nad propastí. Černá hlubina pod ním rozevřela svou náruč. Ale je tu klid a ticho, a pouze někde zurčí ledový potok...

Kamenná tvář porostlá mechem se usmívá v záři měsíce, nořic pohled do nekonečna univerza. Kamenný lotosový kvítek v rukou dávné bohyně rozkvétá už po mnoho věků...

...Ale najednou se všechno kolem naplnilo duhovým světlem hrajícím všemi barvami a zavířilo v podivném víru... A usměvavá tvář ožila a stala se bolestně známou... Je to Durga neboli Kálí, indická bohyně, Šivova choť. A dívá se živým, pronikavým pohledem. A vše je jasné beze slov, totiž mluví přímo myslí...

„Ráda tě zase vidím, sestro, v tomto bezčasém světě. Dnes budu vyprávět příběh jednoho ducha, tragický příběh... Ale nikdo za to nemůže, vždyť každý si vybírá svou cestu pouze sám. Ano, a ty sama si pamatuješ mnohé, co se stalo dávno i co bylo ne tak dávno...“

...V dávných dobách, podle měřítek pozemské civilizace, se jedna z našich dákinských sester světla také vydala na cestu bojovnice světla. Bylo to ve světech vzdálených od hustého světa Země. Tam jsme však již všichni věděli, že v hustém světě v oblasti soustavy Sluncí došlo k tragédii a Rádža Slunce zahynulo s mnoha svými planetami. Věděli jsme to a mnozí z nás se vtělili do rasy ohnivých draků, vždyť jen ti se tenkrát mohli v tomto světě postavit invaznímu zlu z antisvětů (viz další témata).

Všichni, kdo se z nás v té době inkarnovali, v této bitvě tělesně zemřeli, ale odrazili nápor antisvěta a zabránili silám temnoty v průlomu do jiných světů. Stejně si to všechno pamatuješ (viz téma: Zapomenutá epocha dračích válek). Dnešní skaz tedy bude o něčem jiném...

Takže po těchto událostech se duchem-bojovníkem stala ta, které se na Zemi říkalo Kasikandriera... Neměla čas být mezi draky, ale toužila bojovat proti světu temnoty a rozhodla se inkarnovat na Zemi, aby bojovala proti démonu Sethovi, který v té době putoval do Sluneční soustavy ze souhvězdí Sítě.

Na Zemi tehdy dorazil podivný posel z temných světů, stejně jako kdysi dávno Anunnaki, jež ovládli Sluneční systém. Rozhodla se ho zastavit jako další sílu temnoty, která přišla na tento svět, aby zvýšila moc anunnakijských vetřelců. Podle všeho však tenkrát učinila ukvapené a neuvážené rozhodnutí setkat se s ním v trojrozměrném světě v těle pozemského člověka. Bylo to její impulzivní rozhodnutí.

Její duch se vtělil do rodiny Siriánců (pocházejících ze soustavy Sirius), kteří založili zemi Hapi, později na Zemi známou jako Ki Hu Ptah čili starověký Egypt.

Při narození dostala jméno Nebthet v jazyce země Hapi. U jiných národů byla známá jako Nephthys, jak ji nazývali Atlantané, a později právě toto jméno znali Řekové i Římané.

Inkarnovala se záměrně o něco dříve, než na Zemi dorazily lodě vesmírného piráta ze souhvězdí Sítě, téhož Setha. Seth se totiž k Zemi nevydal hned, ale cestou pokračoval v pirátském dobývání dalších obydlených světů, zcela zdevastoval další planetu v čertogu Honících psů. Mimochodem, tam unesl nemluvně vzdáleným příbuzným Anubise, který přišel na Zemi spolu s Osirisem a Isis. Rodiče dítěte zabil

a rozhodl se tímto dítětem vydírat Anubise, který už byl na Zemi. Seth se o tom dozvěděl tam, na té vydrancované planetě, a tam také získal hvězdné mapy cesty na Zemi.

Když Seth dorazil na Zemi a začal se obyvatelům země Hapi představovat jako Osirisův bratr, Nephthys už byla dospělá, ale moc si toho nepamatovala, neboť pozemské, husté tělo odebírá duchu paměť...

A v tomto pozemském těle zahalilo ducha Nephthys husté zatemnění. Zamilovala se do Osirise. Věděla, že Isis je jeho sestra a pouze nominálně jeho manželka, a tak začala usilovat o Osiridovu pozemskou lásku.

On naopak o žádnou tělesnou lásku nestál, neboť toto zatemnění překonal velmi brzy ještě v dětství před příchodem na Zemi. Spolu s Isidou se snažili probudit ducha Nephthys, aby si vzpomněla na to, proč přišla na tento svět. A ona si začala vzpomínat na Setha.

Ale touha po pozemské tělesné lásce se jí stala omámením, zřejmě kdysi v duchu neodstraněným od velmi dávných dob jen proto, že snad v těch světech, kde byla, nebyly podmínky pro její vykořenění. Chtěla ji zažít na Zemi... Přestože měla vědět, že to vše je jen iluze, nezbytná pro ty, kdo žijí v samsáře, nebo pro ty, kdo podle vůle Jsoucího potřebují být spolu, aby mohli plnit úkoly v inkarnaci.

...A když ji osud, úkoly její inkarnace dotlačily k Sethovi, aby splnila své poslání, klopýtla... Vzpomněla si, že se inkarovala, aby ho zde zastavila. Musela ho zabít. A i okolnosti velkého Jsoucího, Podstaty vesmíru, jí k tomu poskytly prostředky. Sethovi piráti zabili její rodiče, zatímco ona usilovala o Osirisovu pozornost a chtěla se stát jeho druhou ženou.

Musela bojovat... A tyto okolnosti jí byly dány... V tom boji se však zastavila a nedokázala Setha probodnout ohnivým paprskem. Démon-chytrák ji svedl tvrzením, že obdivuje její krásu a statečnost, a nabídl jí, aby se stala jeho ženou, aby poznala tutéž lásku hustých světů, o níž snila a chtěla zažít.

...Avšak k čemu je láska...? Splynout duchem, zazářit, přivést do hustého světa, pokud v něm žiješ, toho, kdo se má inkarnovat... Nebo plnit vůli Nekonečna spolu s milovaným duchem...

Tenkrát na všechno zapomněla, a jen touha poznat neznámou vášeň ji zahalila. A Seth tvrdil, že jí odhalí další ‚pravdu‘ lásky - lásky - vášně nesnesitelné, která spaluje podstatu duše...

Co Nephthys v ten okamžik pohánělo? Pravděpodobně prostá zvědavost a touha ochutnat nepoznané... Pokušení... V tom boji se zastavila a přijala Setha za svého manžela, čímž se dopustila pádu ducha...

Nesplnila úkol inkarnace, a její duch velmi ztěžkl, vždyť svou podstatu svázala ve víru energie kundaliní s démonem temných světů.

Sobectví a touha zažít něco zakázaného uvrhly jejího ducha do propasti. Odmítnutí plnit úkoly vtělení, zapomenutí, odmítnutí impulsu poslaného na tento svět,

impulsu Vesmíru, impulsu Jsoucího, který v sobě utlumila a potlačila, aby jen na okamžik zažila nepoznané, které tak dlouho chtěla poznat. Zatoužila poznat a pocítit temnou stranu... A to bylo hlavní pokušení, které jí Seth poskytl.

V tu chvíli necítila to nejdůležitější, jednotu s impulsem vesmíru, že i přijala temný svět jako jeho součást, jako součást celku, ne jako nemoc. Seth jí jako první řekl, že temný svět je také součástí Vesmíru a že není třeba s ním bojovat, ale vybrat si místo buď ve světle, nebo v temnotě, a že pro Vesmír je to prý jedno...

Nephtys se tedy stala Sethovou ženou. Její duch se však začal trápit jako v kleci. Pro ni podivná touha a bolest se v ní navždy usadily. Jako by ztratila něco nejdůležitější ze své podstaty...

A vždyť to tak také bylo. Ztratila sebe samu, svou podstatu bojovnice světla, v podivné bažině zapomnění, v honbě jen za svými osobními pocity z neznáma.

Ale strašná bolest v duši jí nedala pokoj, a tak ukradla dítě, které Seth přinesl ze zničené planety, a rozhodla se ho předat Osirisově rodině a Anubisovi jako jeho jedinému zbývajcímu příbuznému.

Poslala dítě do královské zahrady v košíku po proudu potoka se vzkazem, kdo to je. Dítě našla Isis.

Seth, který se o činu své ženy dozvěděl, jí však poděkoval a řekl, že splnila vůli temných sil. A nyní měl další možnost, jak zabít Osirida a plně se zmocnit země Hapi. Král Atlantidy a Anunnaki navíc nebyli proti změně moci v Hapi. Osiris jim v tom bránil, a oni snili o palácovém převratu v těchto zemích, aby se i Hapi, podobně jako Atlanta, stala lénem Anunnaki.

Seth se na svém zařízení vloupal do Osirisova pokoje a zabil jeho tělo. Svou zradu zdůvodnil tvrzením, že mu Osiris a jeho žena ukradli syna jako jeho staršímu bratrovi. Vždyť Osiris neměl žádné děti a dědicem byl pouze adoptovaný Horus, syn žrece Thovta (viz další témata).

Právě tak oznámil Seth svůj čin v zemi Hapi a uzurpoval si moc tím, že si nasadil korunu vládce a předstoupil před lid jako právoplatný vládce, starší bratr Osirise. Řekl, že byl nucen svého bratra zabít, poněvadž ten zrádně unesl jeho syna, aby ho údajně vydával za svého.

Lidé země Hapi Sethovi uvěřili, vždyť jim prostě přislíbil tučná pole a sytý život na věky jako pravý posel nebes... Lidé se nevměšovali do soukromého života svých vládců, většinou je považujíce za nebeské obyvatele...

A tak tomu bylo po velmi dlouhou dobu, dokud trvalo období koexistence zbývajících starověkých ras přišedších z hvězd a nových lidí vyšlechtěných Enlilem v jeho laboratořích ve východní Africe, a později Jahvem, uchvativším moc nad Anunnaki, již v jeho laboratoři v podzemním Edenu (viz témata: Adam - syn Lilith a Patsutsu aneb kdo, jak a koho stvořil; Doly krále Šalamouna, Velké Zimbabwe, Ofir... - Šivovo poselství o historii Země; Jaký svět byl stvořen za sedm dní?).

Pochopitelně byla vyšlechtěna pouze těla, geneticky, a do nich se začaly vtělovat méně vyvinuté duše. Ty začaly přicházet na Zemi kvůli neustálému snižování vibrací planety Anunnaki, a dokonce i Atlantány, kteří v tom Anunnakiům pomáhali podle dohod o rozdělení vlivu na planetě.

Ale to je jiný příběh...

A co Nephthys... I když se po pádu ducha snažila vykonat dobrý skutek, démonické síly, které ji polapily, ji zneužily pro své vlastní účely. Dělají to tak vždycky, a už jakýkoli čin padlého ducha bez pokání a uvědomění si hlavního důvodu jeho pádu začnou temné síly zneužívat pro své vlastní účely.

A padlý, zatížený duch se začne zmítat.

Rozhodla se zabít ono nemluvně, které bylo příčinou Sethova převzetí moci, zcela propadla zatemnění nevidíc skutečné příčiny... Ale vůle Nekonečného rozhodla jinak. Duch dítěte opustil tělo, aby zabránil duchu Nephthys v dalším pádu... A ona to přijala jako znamení. Rozhodla se Isis pomoci. Rozhodla se napravit svou chybu jiným způsobem. Pomohla Isis projít Labyrintem do říše stínů a najít Osirisova ducha.

Stalo se tak po bitvě mezi Sethem a Horem, kdy se Horovi podařilo piráta probodnout a zabít jeho tělo. Isis ohnivým paprskem spálila ducha démona Thanata, ale sama na sebe vzala novou podobu. Její fyzické tělo přestalo existovat a ona ani Osiris se nemohli vrátit do trojrozměrného světa země (viz téma: Horus, Seth a archa úmluvy).

Nephthys jim tehdy pomohla spojit se, ale uvědomila si, že sama už nemůže jít do světa, kam odešli oni. Pociťovala tíhu svého ducha. V tu chvíli se cítila ještě děsivěji. Zůstala tam sama. Sethův duch byl Horem poražen a odletěl do hlubin pekelných.

*A tu začala nenávidět celý svět za to, že se nemůže vrátit ,do starých kolejí'. Vždyť však ve své tíži poté, co ji svedl Seth, nikdy nedokázala nemyslet sama na sebe. **Její myšlení se změnilo. Kde už myslela jen na sebe, na své utrpení.** Vždyť dokonce ani tehdy, když pomáhala Isidě setkat se s Osirisem v Hádu, nemyslela na ně. To všechno dělala jen s úvahou na SEBE, aby se tak očistila od toho pádu, aby změnila SVÉHO ducha.*

A kdyby tehdy nebyla ponořena do těchto úvah, ale upřímně si přála Isidě a Osirisovi pomoci znovu se spojit - všechno by bylo jinak... Ale to ne, a když zmizeli z ponurého Hádu, pronikla ji bolest, bolest závidi - bolest o sebe samu. Ne radost ze štěstí druhých, ne radost z toho, že Isis a Osiris unikli peklu, ne! Pronikla ji bolest z její VLASTNÍ ztráty.

Takovou se stala podstata ducha. Znovu se dostala do kol samsáry, kdy nemůžeš od sebe odpoutat pozornost, zapomenout na sebe, třebaš jen na okamžik.

Ale vždyť v tom byl i okamžik pádu. Posun myšlení, posun vědomí k pocitům SVÝM od úkolů, které zadal Vesmír. Zapomenout na všechno, proč sem přišla, kdy jí to dokonce bylo připomenuto kvůli okamžiku podivných pocitů, které ani sama

neznala... Co chtěla? ...Hluboký impuls ducha o SOBĚ, který nebyl zcela odstraněn, se nejspíš probudil, a možná se znovu zrodil ve vědomí pod vlivem lomení tělesnosti.

A projevila se tu neschopnost sebekontroly, když ta vášeň zesílila. **Čím silnější vášeň, tím slabší duch!**

...A nyní, v čertozích temného Hádu uslyšela v sobě protest proti řádu univerza: A vzpomněla si na Satanaela, kterému se říkalo Lucifer.

Všechno se v ní tehdy obrátilo vzhůru nohama, a nová vášeň se probudila... Obdivovala jeho smělost a troufalost natolik, že sama povolala síly pekla a sama vyslovila souhlas navždy sloužit odporu Stvoření. V Hádu vykonala rituál zřeknutí se světa i světla, složila sliby a přísahy navždy sloužit jen zlu, a Lucifera označila za svůj idol.

V tom okamžiku se její tělo v portálu Labyrintu rozpadlo stejně jako tělo Isis. Jen těžký duch odplul nikoli ke světlu, ale do pekel...

A tam, v hlubinách antisvěta, padla k nohám svého idolu, kterého náhle našla ve svém pádu a v logice svého pokleslého vědomí.

Vždyť upřímně usoudila, že temné síly ve skutečnosti plní ve vesmíru klíčovou roli. Roli zakalení duchů a jejich rozvoje, jako trenéři.

Začala podněcovat zlo ve všech formách, aby mohla silněji cvičit duše, jak si myslela, a začala povzbuzovat ty, kteří se dostali do antisvěta, aby bylo více trenérů.

Vnímala to jako velkou oběť temných sil, že prý obětující samy sebe a svým vývojem pomáhají rozvíjet jiné duše...

Zatím si to nedokázala představit jinak, její zkušenost na cestě světla byla příliš rozvleklá. A příliš mnoho toho už bylo její podstatou. Obětování kvůli druhým stále považovala za velký hrdinský čin... Ale už hrdinský čin, a nikoliv běžnou věc, jak to považují praví duchové světla...

Právě tak se její vědomí dokázalo při pádu po dlouhé světlé cestě vývoje obrátit naruby.

...Tak mohou světlí snadno propadnout antisvětu, například na základě takové falešné moudrosti.

Obdivovala Lucifera, který vytvořil svět trenérů pro duše, jak se jí zdálo, a shromažďoval kolem sebe ty, kteří obětovali svůj vývoj pro blaho vesmíru... Přestala mít pocit, že zlo vede k zániku vesmíru, přijala názor antisvěta, že vesmír není celistvý, ale existuje prý v harmonii odražených protikladných světů. A právě v tom spočívá jeho skutečná celistvost. Že bez antisvěta by prý vůbec zanikl a nemohl by vůbec existovat. Že Lucifer dokázal zabránit tomu, aby zmizel v prázdnotě, stvořiv antisvět.

A právě toto je v antisvětě nezpochybnitelné dogma, podle něhož jakýkoli zásah do Luciferovy existence ze strany jiných démonů může údajně vést k zániku vesmíru, který vlastně vytváří z chaosu nicoty neboli z chaosu prapůvodní prázdnoty. Jedině tento řád prý drží svět, který stvořil mistr Lucifer, tvořící dualitu neboli princip baterie, jako údajně jedinou podmínku existence Jsoucího vůbec.

Proto Kasikandriera nepátrala po původu pádu, ale jednoduše se zbavila bolesti ducha. Přijala Luciferovu teorii a našla SVŮJ význam v jeho světě. Vždyť právě o to jí šlo, aby neztratila SEBE a SVŮJ význam v univerzu. Kvůli tomu byla všechna ospravedlnění temné strany jako nutná a důležitá pro vesmír, aby sama sebe neshledala nemocí vesmíru, kterou je třeba sebezničit pro život Jsoucího.

Jen na okamžik si uvědomíc důležitost a svůj význam v tělesném zatemnění jsouc Nephthys a přijmouc toto zatemnění, přijmouc jeho jed za sladkost, její vědomí se obrátilo naruby a stalo se antivědomím antisvěta, a začalo ze všech sil lpět na neustálém pocitu této sladkosti vlastní důležitosti, sladkosti ega, této zatemňující drogy duchů.

A tuto drogu začala považovat za božský symbol pocitu pravdy. Stejně jako to považují všichni ostatní v antisvětě. Podle jejich pojetí Jsoucí nemůže stvořit něco superpříjemného, co by Mu (Jsoucímu) přineslo utrpení a bolest, a proto je pro něj pocit ega a vlastní důležitosti velmi důležitý, i antisvět je pro něj důležitý.

...Ale úplně zapoměla, že vesmír, jeho duch - Absolutno je nevědomé a velmi mladé. Že nic nevytváří záměrně: žádné pocity a citění. Že veškeré toto citění je vlastně iluze vytvořená v samotném vědomí duchů, kteří ho v daném okamžiku prožívají.

Zatemněnost je velmi lepkavá a přilnavá, zejména v antisvětě, a iluze jsou velmi husté. A dokonce nyní to popisujíc, argumenty těch z antisvěta budou mnohým připadat pravdivé.

Nu a základem všech těchto ospravedlnění své existence a své nezbytnosti pro vesmír je touha existovat, touha být i nadále v jakémkoli stavu, jen nezmizet z existence.

Protože ti, kdo propadli antisvětu, pociťují ve svém nitru poslední zbývající jiskru v zrnku ducha. A ta ví, že cestou zpět při takovém pádu je přestat existovat jako vědomí, zcela se zřítí sebe sama a odejít do Utilizátoru vesmíru (viz další témata). Dále se odevzdat do vůle vlastností samotného éteru a ať ony, tyto vlastnosti si poradí s padlou energií podle svého uvážení... Nechť se děje tak, jak má být podle vlastností éteru...

Ale nikoli touha cítit SEBE, zůstat a být se ukazuje silnější, a duch lpící na SVĚ existenci, která je vlastně vůbec iluzí, pokračuje ještě i v hledání významu své existence, čímž ospravedlňuje tuto existenci SAMA SEBE.

U mnohých to probíhá vůbec nevědomky, ale právě na tom stojí celý antisvět, a padlí duchové používají nejrůznější triky, aby mohli pokračovat ve své existenci

jakýmikoliv prostředky. A to jak na úkor jiných duchů, tak křivením prostorů, přetvářením vlastností éteru různými technickými triky, jak to dělají inkarnované temné civilizace, a křivením prostoru pomocí speciálně vytvořených energetických impulsů, což je magie. A to, že se to stává možným, je pro ně důkazem možnosti jejich způsobu existence a možná i správnosti jejich cesty.

Ale vždyť to je možné zatím jen proto, že Absolutno samo je ještě velmi mladé, není dokonalé a vyvíjí se... Proto mají všichni padlí naději, že ho budou rozvíjet podle sebe a pro SEBE, vidí v tom šanci na alternativní vývoj vesmíru, jako antivesmíru, což Lucifer staví do čela své teorie jako nějaký mistr vytvářející svůj nový experiment, nový řád existence z chaosu.

Nevěří, že síly univerza, v němž se vesmír nachází, nedopustí, aby se objevil antivesmír, nebo prostě doufají, že univerzum přetvoří stejným způsobem, anebo o tom vůbec nepřemýšlejí, prostě zdůvodňují svou cestu důležitostí a nutností Jsoucího jen tím, že tato cesta existuje. A pokud existuje a je umožněna éterem Vesmíru, znamená to, že ji Vesmír k něčemu potřebuje.

A tato falešná moudrost je velmi přesvědčivá pro slabé duchy a pro duchy, kteří hledají jakékoli omluvy pro své neřesti a slabosti.

Je to velmi přesvědčivé, dokud se neobjeví srovnání - k čemu organismus potřebuje nemoc? Ale i tady přicházejí na mysl myšlenky na posílení imunity... Vždyť však existují nemoci, které nezpůsobují růst imunity, ale prostě tupě požírají buňky těla a vedou ho ke smrti. Jaký smysl má pro organismus taková nemoc? Ale i tady může pokroucená logika mysli vymyslet leccos, prostě přetahovat pojmy z jedné oblasti do druhé. Například, aby organismus rychleji zemřel a jeho prvky sloužily k něčemu jinému... Že odumírání je důležité proto, aby byl stavební materiál pro další světy...

Ospravedlnění pro ospravedlnění si může vymyslet cokoli a do nekonečna, a přitom se okamžitě vyhne bolestivým srovnáním, například, co se stane s nemocnou buňkou s patogenem, požírajícím organismus, až tento organismus zemře... Všechny obrácené naruby choroboplodné proudy vesmíru, které se shromáždily v antisvětě, nemyslí na to, že i ony ukončí svou existenci, až zabijí vesmír. Tenkrát rázem zapomenou na rovnováhu dobra a zla a přistoupí na teorii existence jiných vesmírů, do nichž se mohou přesunout a parazitovat dál. Taková je logika vývoje parazitismu a je nevědomě přítomna ve všech málo vyvinutých parazitických organismech počínaje choroboplodnými mikroby a konče parazitickými temnými civilizacemi kosmu.

Nu a existuje také způsob propracované logiky, založený na tom, že až všechny antiproudy pohltní vesmír, ten se údajně znovu rozvine z pohlcení nějakým výbuchem, a všechny antiproudy se při tom stanou světlymi, ty, které pohltily, temnými, a všechno začne znovu. Prý takový nekonečný koloběh, a to je také život - věčně se otáčející přesýpací hodiny, věčný motor života vesmíru...

Ale všichni tito pseudomudrci, kteří tuto teorii podporují, ospravedlňují svou pohlcující existenci, jen tupě se ohánějí tím, že taková existence vesmíru není pohyb, ale běh na místě. Krok tam a krok zpět není vývojem a vytvářením nového, a proto vede k rozpadu do prázdnoty jako neexistence.

Odmítají však teorii otevřených systémů, která popisuje realitu Jsoucího. A pouze čistě pro sebeospravedlnění své cesty začínají hloupě věřit v uzavřený systém ‚přesýpacích hodin‘, hledajíce v něm logicky stále více a více nějaké harmoniky, aby dokázali svou správnost. Tyto důkazy však jen posilují zatemněnost, v němž se padlé duše cítí pohodlně a nadále pocítují sladkost iluzí o svém vlivu, významu, osobní síle a moci.

Právě takovéto zatemněné uvažování přivedlo Kasikandriera do antisvěta, kde jednoduše nahradila bolest ze ztráty své příslušnosti ke světům světla jakýmsi významem a užitečností SVĚ existence pro vesmír, ale nyní v jiném projevu. Tak to viděla ona. Poté, co upadla do nejtěžší iluze své samosti, do iluze touhy po své důležitosti pro vesmír.

A to je ten nejnebezpečnější kluzký předěl, na kterém může uklouznout mnoho duchů ze světlých světů, kteří si začnou uvědomovat svou osobní důležitost při vedení toku éteru vesmíru skrze sebe. Dochází k zapomínání, že vůbec nejsi osobností, že jsi jen tímto proudem, který tu teď je, a za vteřinu je na jiném místě a s jiným vědomím...

Vědomí v proudu se ve skutečnosti projevuje pouze proto, aby byl v daném okamžiku své existence nasměrován tam, kam je potřeba... to jen impuls vesmíru, sama to víš...

Nu a Kasikandriera, jsouc ještě ve vyšších světech, začala se v této iluzi zapomínat, a nikoli z popudu proudění vesmíru, ale z vlastního popudu vyplývajícího z iluzorního projevu sebe sama, rozhodla se vtělit do těla právě té Nephthys, aby urychlila válku, odstranila temné duchy a tak dále.

Všechny tyto spěchy, které nejsou v souladu s vývojem samotného éteru Absolutna, vedou pouze k pádu duchů. Nikdo však nezrušil právo svobodné volby duchů. A v inkarnaci se pokřivené rysy ducha prostě projevily, vyostřily a změnily v nedostatky, které vedly k pádu do antivědomí.

Nu a potom to začalo růst jako sněhová koule a antivědomí vůbec zapomnělo v iluzích o osobnosti na všechno, co kdysi cítilo, jsouc proudem éteru ve vyšších světech.

A tam už začala vášeň místo lásky z obdivu k tomu duchu, který jí poskytl teorii, jež jí dokázala nahradit bolest z pádu.

V pokřiveném, zlomeném chápání klíčí osobnost divokou rychlostí a Ego zaplavuje celé vědomí, a už se stává vědomím.

Proto se Kasikandriera nespokojila s uklidněním, které jí poskytovalo nalezení vlastního místa ve vesmíru, chtěla všemi prostředky pomáhat budovat tento nový

Luciferův experimentální svět a rozhodla se, že mu v tom pomohou právě její vědomosti z vyšších světů...

Na to jí odpověděl, že on sám pochází ze stejného místa, ale je z tohoto uspořádání světa stejně rozčarován jako ona.

Ukázalo se, že jsou v tomto ohledu spřízněné duše, ačkoli v antisvětě toto nemá místo. Ale právě důvod jejich pádu je svedl dohromady, třebaže Lucifer má dodnes strašlivou zášť vůči světům světla za to, že chtěl prostě ještě silněji zazářit a ‚defektní‘ chaotický éter, nevědomá podstata Absolutna, ho za to vyhodila do podšívky Vesmíru. Stále to tak vidí a není ochoten podívat se jinak na to, co se stalo, uznat prostě, že tím, že chtěl zářit, vyvolal impuls osobnosti, touhu soutěžit s ostatními a být lepší (viz téma: Příběh Luciferova pádu).

Nikdy nechtěl uznat, že v tomto stavu by už duch měl pochopit, že jiní nejsou a že není nutné být lepší, nebo horší než kdokoli jiný. Považuje za projev chaosu, že éter nepřijal jeho touhy a nerezonoval s ním. Nepřijal to, že on sám měl být impulsem Absolutna, a ne odděleným impulsem pokřiveného víru, to jest Sebe... Kasikandriera nepřijala totéž.

Později ze sebe Lucifer sám udělal padoucha, na což byl velmi pyšný, jelikož se mu podařilo ze sebe vymýtit vše, co znal z vyšších světů, a jednal v rozporu s proudy vesmíru, považuje je za chaos. A tak se dobrovolně nabídl, že Kasikandriera naučí, jak se zbavit zbytků světla a dobra. Tak se stala jednou z jeho žen v chápání onoho světa.

I když k ní nikdy nepocítil takovou divokou vášeň jako k démonce Lilith, která původně neznala světlo ani vyšší světy a byla Luciferovým idolem. Jednou se s ní setkal v antisvětě jako s projevem strusky, odděleným od Samaela, který získal antivědomí kvůli nedokonalému zavírání dětského víru vesmíru v sedmé manvantáře. Chtěl se stát těžším než ona. V tomto věčném soupeření, vášni a rivalitě proudí jejich antisvětská antiláska.

A Kasikandriera se tou struskou z hlubin nikdy úplně nemohla stát. V její podstatě navždy zůstala obětavost, jen teď už ne pro dobro vesmíru, ale pro Luciferovu věc. Přijala zlo jako velmi důležitou součást Vesmíru a začala ho podporovat ve všech nejrafinovanějších podobách, aby mohla silněji a mocněji cvičit duchy světla, vedouc je přes nejstrašnější utrpení.

Začala tedy vést demony a stala se démonkou moci. Sama však nedokázala stvořit jediný akt toho samotného zla. A dokonce ani nedokázala vhodit do Utilizátoru demony, kteří urazili Lucifera. Něco v ní jí to nedovolovalo, ačkoli se teoreticky snažila sebevíc a říkala démonům, co mají dělat a jak to mají dělat, ale v praxi selhala a všechno svedla na Chaos v osobě Absolutna. Že jí nedovolil zabít dítě, které ukradl Seth. Myslela si, že kdyby se jí to tehdy podařilo, zabila by v sobě zbytek světla a osobně by se stala krutou. Takhle vždycky všechno dělala rukama démonů, kteří všechno dělali sami a jen jí říkali, že plní její vůli... I když jen proto,

aby se jim Chaos méně mstil. Naopak, jí to přitěžovalo a byla ráda, že se v zatíženosti vyrovnává svému učiteli...

Ale ten věděl, že to není její zásluha...

A dále si vzpomeneš na všechno ty sama, co se tu nedávno stalo," řekla Durga, „a jak skončil příběh té, které se nikdy nepodařilo stát se démonkou..."

...Najednou se přes půlku oblohy zablesklo. A obraz Durgy také náhle explodoval v nesnesitelném světle obrovského blesku. Teď už ale nebylo nic vidět a já si v ohnivém víru uvědomila, že i já jsem se náhle stala stejnou...

A vpředu země plápolá ohněm a nebesa jsou karmínová a mezi ohnivými kopci tečou řeky lávy místo obyčejných řek. Téměř všechny hory chrlí lávu v ohnivých fontánách...

To je Venuše, problesklo vědomím...

Ale při pohledu do ohnivých vírů jsem si najednou začal všimnout obludných tlam, ohnivých křídel a dlouhých nestvůrných těl. Strašliví démoni sem přišli na shromáždění. A k nim na ohnivém voze letěla průzračná černá fúrie. Dva zahnuté černé rohy jí korunují hlavu, ale nejsou nehybné, nýbrž se kroutí jako hadi...

Ale blesky kolem jsou živé, známé, s hlubokým citem... a Durga je mezi nimi. A její pohled poznám z tisíce dokonce i uprostřed jisker blesků.

Nejjasnější proud letí od nás a spaluje ty nestvůry, které se tu shromáždily. Je to nutné, je potřeba vše očistit. Tak to chce a touží po tom svou podstatou sám Prostor. Chvěje se vně i uvnitř proudy a pulzy vln. My jsme prostě ty pulsy i proudy vln...

...A tu ona vrhá pohled černých otvorů z očních důlků... Kasikandriera...

Její slova a myšlenky pronikají do vědomí.

„...Tak moc jsem se s vámi chtěl setkat... Tak moc jsem chtěla být jednou z vás... ale nevyšlo mi to. Teď přišel můj čas, já shořím a démoni vybudují nový svět..."

...Všechno se znovu zablesklo v ohnivých vírech kolem a strašlivou bolestí se zbarvilo svítání v purpurových mracích na Venuši...

A s pokračujícím proudem jako blesk jsem se chopila těch rohů... a najednou se utrhly. Z démonky se rázem stalo monstrum, ale za okamžik ta slupka explodovala. A kdesi, jako by z hlubin vyhaslé sopky z té slupky, z černoty najednou opět zazněla slova nebo myšlenky...

„...Zahyneme společně. A to je to, co si přeje Jsoucí, co si přeje Chaos, prvotní Nekonečnost... a nechť Ona rozhodne, zda se někdo vrátí, či nikoli. To jsem chtěla i já. Jsem tak unavená sama ze sebe a z touhy po Světle... Chtěla jsem být tak moc, že už nechci být... Už nemám cestu... Podvod, pouhý podvod... Čekala jsem na setkání s tebou nebo s někým z vás... Je tu jen cesta ven, zmizet navždy, spal mé zatemnění, pokud to dokážeš..."

Všechno pochopila - blesklo mi náhle vědomím, ale neodvážila jsem se zastavit SPRAVEDLIVOST pulsu proudu. Nejsm nikdo, proud spálí na prach, a tak to musí být. Není místo pro lítost nad tím, co propaluje tělo vesmíru. Vesmír se chce očistit. A ať je to tak, jak to musí být...

Náhle s novou silou vyšlehl plamen podstaty její démonické, a bolest opět podbarvila svítání... a jen jiskry bílého výboje a deroucí se proud z propasti Nekonečna spaluje vše kolem v té bolesti jisker a ohnivých plamenů, dokud všechno nezaniklo... Je konec ...a Prázdnota.

A jak dlouho trvala, to nevím... Ale tu opět prostor znenadání zapulzoval a objevila se tvář Durgy.

„Kasikandriera už více není,“ pronesla ona, aniž by roztáhla rty... *„Jako duch se spálila na popel do inertního éteru... Ale... viděla jsem, jak ta maličká kapka, ta její jiskřička, která jí byla dána při zrození Absolutnem, odlétla v tom proudu... A to znamená, že se někde a někdy vydá na cestu od nevědomého k vědomému stvoření. Vždyť v posledním okamžiku se ukázalo, že zrnko jejího ducha nezahnilo naskrz. Nu a jak moc - to ukáže až samotné tvoření... dávajíc šanci znovu se vydat na cestu...“* řekla Durga a zmizela...

...A stále stejně se hvězdy třpytí na černém sametu oblohy. Kdesi v dálce stříbrně září vrcholky horských masivů. Měsíc v úplňku pomalu stoupá z obzoru v tichu a klidu...

Zapsala Valeria Kolcova 13.12.22